

Ο μύθος του “πολυτεχνείου”

Δημοσιεύτηκε στις Παρασκευή, 18 Νοεμβρίου 2011 19:16 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

από Λακεδαίμων Απτελαίος

Στην Ελλάδα την Ιστορία ξανα «γράφουν» τα Μέσα Αποβλακωσεως. Είτε από ραδιοφώνου είτε από των στηλών των εφημερίδων ή των τηλεοπτικών σταθμών η Ιστορία παραποιείται. Ούτως η μεγαλύτερη σύγχρονη «Εθνική» εορτή των Νεοελλήνων, ίσως περισσότερο και από την εορτή των ερωτευμένων του Αγίου Βαλεντίνου, είναι η « γιορτή του Πολυτεχνείου».

Με συγκινητική φιλοτιμία τα Μέσα Ενημερωσεως των Δημοσιογραφικών Αποψεων, αλλά και οι πολιτικοί μας όλων των αποχρώσεων, συντηρούν..... τον μύθο, με εργώδη προσπάθεια που ξεκινά από τις αίθουσες των βρεφονηπιακών σταθμών και νηπιαγωγείων, ότι τα γεγονότα του πολυτεχνείου, έλεος, έφεραν την Δημοκρατία εν Αθήνας και όχι την δικτατορία του Ιωαννίδη. Συστηματικώς αποκρύπτοντες και φοβούμενοι να ομολογήσουν την αλήθεια, που καταρρίπτει τον πυρήνα του μύθου περι εκατόμβης νεκρών, όπως απεκαλύφθη από συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις περί ανυπάρκτων φοιτητών- νεκρών στο χώρο του πολυτεχνείου.Αλλά και της δήθεν καταρρεύσεως του καθεστώτος των συνταγματαρχών, αν τούτο ήτο ποτέ δυνατόν, συνεπεία της λειτουργίας του ραδιοφωνικού σταθμού στο πολυπαθές ίδρυμα, με εκφωνήτρια την πάλαι ποτέ κομμουνίστρια και προσφάτως μεταλλαχθείσα σε σοσιαλίστρια, Δαμανάκη και σύνθημα «..Εδώ Πολυτεχνείο, Εδώ Πολυτεχνείο.Σας μιλά ο σταθμός των ελεύθερων αγωνιζομενων Ελλήνων..».

Ηθελημένα αποσιωπούν ότι η χώρα είχε τότε πολιτική κυβέρνηση με υπηρεσιακό πρωθυπουργό τον πολιτικό Σπύρο Μαρκεζίνη που θα οδηγούσε την χώρα σε εκλογές- απομάκρυνση των στρατιωτικών και ότι ουσιαστικώς η φοιτητική εξέγερση χρησιμοποιήθηκε, όπως εκ των υστέρων απεδείχθη, για την μεθοδευμένη πτώση του Παπαδόπουλου και ανώμαλη διακοπή του εγχειρήματος ομαλής επιστροφής στην Δειμο-κρατία. Έτσι το πολυτεχνείο στην πραγματικότητα, έγινε η γέφυρα της ανόδου της απρόσωπης χούντας του Ιωαννίδη. Ενώ η παλιννόστηση της δημοκρατίας, και η αποκατάσταση των πολιτικών οικογενειών Καραμανλή (Θείου) –Παπανδρέου (Πατρός), {δηλαδή σημερα των κληρονομων, ανηψιου και υιου αντιστοιχως} έγινε αναλώσει της Κυπρου, μετά από οκτώ ολόκληρους μήνες από την λεγομένη εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Αξίζει όμως να αναφέρουμε συγκεκριμένα γεγονότα και μαρτυρίες που δεν είναι δυνατόν να διαψευστούν και δια τούτο αποκρύπτονται και αποσιωπώνται από τα Μέσα Ενημερωσεως των Δημοσιογραφικών Αποψεων αλλά και από τους δειλούς πολιτικούς που μας εκπροσωπούν.

Ο πρυτανις λοιπόν του Πολυτεχνείου κατά τα γεγονότα, Κ.Κονοφάγος σημειώνει στο «ημερολόγιο» του, που δεν προωριζετο για την δημοσιότητα, ότι **« το ΕΜΠ, χάρις εις τον στρατόν εξεκενώθη αναιμάκτως»** Επίσης με την υπ’ αριθμόν 33437 αναφορά της συγκλήτου του Πολυτεχνείου 11/10/1975, προς τον εισαγγελέα Δ. Τσεβά, κανένας σπουδαστής δεν σκοτώθηκε κατά το τριήμερο. Ο ίδιος ο πρύτανις κατέθεσε ως μάρτυς στις 20/1/1975, στο πενταμελές εφετείο Αθηνών, ότι μέσα στο πολυτεχνείο δεν σκοτώθηκε κανείς φοιτητής και τα ίδια βεβαιώνει και στο βιβλίο του « Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου”» 1982 με την προσθήκη ότι ούτε κανείς άλλος πολίτης έχασε την ζωή του μέσα στο Πολυτεχνείο.

Ο Ευάγγελος Αβέρωφ Υπουργός Εθνικής Αμύνης, δηλώνει στο περιοδικό Επίκαιρα, τεύχος 562, την 10 Μαΐου 1979.

«..Το πολυτεχνείο υπήρξε μία ευγενική θαρραλέα δημοκρατική εκδήλωση της Νεολαίας. Μόλις όμως εκδηλώθηκε και στέρωσε, κατά την τακτική που δίδαξε ο Λένιν, υπερφαλαγγίστηκε από το ΚΚΕ και τα συνθήματα από συνθήματα Δημοκρατίας έγιναν συνθήματα κομμουνισμού.Το πολυτεχνείο όχι μόνο δε έρριξε την Δικτατορία αλλά τη δυνάμωσε.Γιατί αυτό ήταν το έναυσμα που ωθησε πολλούς νέους αξιωματικούς λίγο πολύ απογοητευμένους από την δικτατορία, να συσπειρωθούν γύρω από τον Ιωαννίδη που ετοίμαζε συνομοσία αλλά δεν μπορούσε να την κάνει πράξη.Και έτσι επιβλήθηκε μια χειρότερη δικτατορία..»

Τιμώ λοιπόν ειλικρινά και βαθύτατα την πρωτοβουλία και τον ηρωισμό των νέων που ξεκίνησαν αυτό το κτύπημα.Αλλά για να το τιμήσω, νομίζω πως πρέπει να πω αυτό που πιστεύω οι είναι αλήθεια.Δεν είμαι διατεθειμένος λόγω επιμόνου συνθηματολογίας λόγω ανυπάρκτων « πολυαριθμων νεκρών» να βοηθήσω και εγώ στην θεσμοποίηση μια ψεύτικης ιστορίας...”»

Εξ ίσου αποκαλυπτικός ο αείμνηστος Κ. Τσάτσος (Ακαδημαϊκός, Καθηγητής Πανεπιστημίου, Φιλόσοφος και Πρόεδρος της Δημοκρατίας κατά τα έτη 1974-1980) στο βιβλίο του « Λογοδοσία Μιάς Ζωής» καταμαρτυρεί με μοναδική ειλικρίνεια και θάρρος:

«..Όταν έγινε το πολυτεχνείο, ούτε πήγα επι τόπου, ούτε συγκινήθηκα.Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι αυτά τα πεζοδρομιακά ξεσπάσματα δεν κλονιζαν την δικτατορία και ότι όπως στα χρόνια της κατοχής , υποκρύπτανε

κομμουνιστικές επιδιώξεις επικίνδυνες για το μέλλον.

Έχω την συνείδηση μου ήσυχη ότι δεν συνηργησα στην κατασκευή του μύθου του Πολυτεχνείου. **Λυπάμαι τα 5-6 παιδιά που σκοτώθηκαν έξω και μακριά, διότι μέσα στο Πολυτεχνείο δεν σκοτώθηκε κανείς. Η σκληρότερη δικτατορία που ακολούθησε, θα διαρκούσε πού ακόμη, αν δεν την έρριχνε η εγκληματική ηλιθιότητα της αποπείρας κατά του Μακαρίου...»**

Είναι δε γνωστόν, πλην όμως παντελώς αποσιωπούμενο, ότι, μολοντί το Τεχνικό Επιμελητήριο της Ελλάδος απεφάσισε, κατόπιν εντολών του τότε υπουργού Δημοσίων Έργων και μετέπειτα Δικαιοσύνης Γ.Α.Μαγκάκη, να απονεμίη « τιμητική σύνταξη» στις οικογενειες των σπουδαστών που «εσφάγησαν», ουδείς διεδικδικών ανευρέθη ή έλαβε την ανωτέρω σύνταξιν που παρέμεινε αζήτητη. Ενώ στην μαρμάρινη πλάκα (την οποίαν απεκάλυπεν ως Πρωθυπουργός το 1988 ο Ανδρέας Παπανδρέου) και η οποία εναποτέθη πλησίον της μεγάλης (αλλά κενής και ασώματης) κεφάλας γνωστου αριστοκαθηγητού, στο χώρο «της θυσίας» στο Πολυτεχνείο, τελικώς έχουν αναγραφη δεκαοκτώ ονόματα με την μισοσβυσμένη πλην όμως αναγνώσιμη, διευκρινιστική περιγραφή, «Φοιτητές που έδωσαν την ζωή τους για τα ιδανικά της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944». Δηλαδή ελλείπει, ευτυχώς, θυμάτων, στον αποκαλούμενο «ιερό χώρο» θυσίας, της λογικής και της αλήθειας μαλλον ή φανταστικών νεκρών αγωνιστών, επιστρατεύθησαν οι φοιτητές του 1941-1942!! .

Βεβαίως και δυστυχώς υπάρχουν νεκροί των γεγονότων του Νοεμβρίου 1973. Ο αριθμός τους κυμαίνεται μεταξύ 23 και 12. Όμως όλοι σκοτώθηκαν έξω και μακριά από το πολυτεχνείο, όπως διαπιστώθη και επιβεβαιώθη από το υπ' αριθμόν 677/1975 παραπεμπτικό βούλευμα και την υπ' αριθμόν 723/1975 απόφασι του πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Το ίδιο επιβεβαιώθη μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία από τον τότε υπουργό Δημοσίας Τάξεως Γ. Σκουλαρίκη, ο οποίος επανέφερε με τις «περγαμηνές» του αντιστασιακού, τον αστυνομικό διευθυντή Γ, Σαμπάνη, για να καταλήξη εκ νέου, ότι κατα το τριήμερο των γεγονότων του Πολυτεχνείου έχασαν την ζωή τους εκτός Πολυτεχνείου 12 συνολικώς Έλληνες.

Παρά ταύτα κατ' έτος εν είδει ομαδικής παρακρούσεως και ανιάτου ψυχιατρικής νόσου έκόντες άκοντες συνεορτάζομεν την « Γιορτή του Πολυτεχνείου» δηλαδή το απόλυτο κενό, οσον αφορά στο επιτευχθεν αποτελεσμα..

Καθ' ότι, όπως προαναφεραμε εχει καταδειχθη, ότι ουτε θύματα- αγωνιστών είχαμε στο Πολυτεχνείο για να τιμήσουμε, ουδέ την Δημοκρατία απεκατέστησε η φοιτητικη εξεγερσι.. Αντιθετως διεκοπη η προσπαθεια μιας μεταβατικης πολιτικης κυβερνησεως, ενω η πολυθρύλητος Δημοκρατία απεκατεστάθη την 24ην Ιουλίου 1974, μετά απο οκτώ μήνες απο την εξέγερσιν του Πολυτεχνείου, με αγυριστο ενεχυρο, την απεμπόλησιν τμήματος της Κύπρου .
Ιάσων

<http://antistasi.org/?p=22208>

Σχετικά με την κυβέρνηση Μαρκεζίνη παραθέτω και τα εξής

Στις 1 Ιουνίου 1973 ο Γεώργιος Παπαδόπουλος καταργεί την Βασιλεία και αποφασίζει να φιλελευθεροποιήσει το δικτατορικό καθεστώς. Μετά το δημοψήφισμα του 1973, στις 8 Οκτωβρίου 1973, ο τότε Πρόεδρος της Δημοκρατίας Γεώργιος Παπαδόπουλος, έδωσε εντολή σχηματισμού κυβερνήσεως στον Μαρκεζίνη, με σκοπό να εκδημοκρατικοποιήσει το καθεστώς, και να διεξάγει βουλευτικές εκλογές στις 10 Φεβρουαρίου 1974 για τις οποίες οι Π. Κανελλόπουλος και Γ. Μαύρος έσπευσαν να δηλώσουν ότι δεν θα συμμετάσχουν, ενώ ο Ηλίας Ηλιού διαφοροποιούταν. Τότε ακριβώς ο Γεώργιος Ράλλης αρθρογραφεί στην εφημερίδα "Βραδυνή", (με υπόδειξη Κ. Καραμανλή από Παρίσι), όπου και τάσσεται υπέρ της συμμετοχής εφόσον παρέχονταν επαρκείς εγγυήσεις για το αδιάβλητο αυτών.

Μάλιστα επειδή πολλοί νομίζουν οτι λόγω του Πολυτεχνείου γλυτώσαμε απο την Χούντα.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου προκάλεσε μια σειρά γεγονότων που έβαλαν ένα απότομο τέλος στις προσπάθειες του Γ. Παπαδόπουλου για επιφανειακή φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος της Χούντας. Ο ταξίαρχος Δημήτριος Ιωαννίδης, ένας δυσσαρεστημένος αδιάλλακτος χουντικός, χρησιμοποίησε την εξέγερση ως πρόφαση για να αποκαταστήσει τη δημόσια τάξη, και οργάνωσε πραξικόπημα με το οποίο ανατράπηκε ο Παπαδόπουλος και η κυβέρνηση Μαρκεζίνη, στις 25 Νοεμβρίου 1973.

Με την επιβολή στρατιωτικού νόμου, η νέα χούντα διόρισε τον στρατηγό Φαίδωνα Γκιζίκη Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον οικονομολόγο Αδαμάντιο Ανδρουτσόπουλο ως Πρωθυπουργό, αν και ο Ιωαννίδης παρέμεινε ο ισχυρός άνδρας των παρασκηνίων. Η καιροσκοπική επέμβαση του Ιωαννίδη είχε αποτέλεσμα την κατάρρευση του μύθου ότι η χούντα ήταν ιδεαλιστική ομάδα ανώτερων στελεχών του στρατού.

Το νέο καθεστώς κατηγορήσε την προηγούμενη φατρία για παρέκκλιση από τις «Αρχές της Επανάστασεως της 21ης Απριλίου» και διακήρυξε ότι έσωσε την "Επανάσταση" από τη φατρία Παπαδόπουλου.

Ο Ιωαννίδης επέβαλε σκληρότερη δικτατορία από εκείνη του Παπαδόπουλου[εκκρεμεί παραπομπή]. Όλοι οι αμνηστευμένοι πολιτικοί εξορίστηκαν εκ νέου, ακόμα και αριστεροί πολίτες και ηθοποιοί, όπως ο Σταύρος Παράβας, που δεν αποτελούσαν κίνδυνο για το νέο καθεστώς. Επίσης επέφερε μερικές επιφανειακές αλλαγές σε ορισμένους τομείς[εκκρεμεί παραπομπή]. Εξήγγειλε πως ήταν μαζί με τον λαό, μαζί με τον αγρότη, και ότι ήταν υπέρ των ελληνοχριστιανικών αρχών[εκκρεμεί παραπομπή].

Ο Ιωαννίδης προτιμούσε να εργάζεται παρασκηνακά και δεν κράτησε ποτέ οποιαδήποτε επίσημη θέση στη χούντα, ενώ προσπαθούσε πάντα να αποφύγει την περιττή δημοσιότητα. Ήταν ο de facto ηγέτης ενός καθεστώτος μαριονετών.